

СРІБНИХ СПРАВ МАЙСТРИ

Срібло – непростий матеріал для ювелірної і поетичної праці. На відміну від золота, воно не вражає розкішним блиском, гламурністю чи комерційною вартістю. Срібло потребує надзвичайно витонченого естетичного смаку і копіткої філігранної праці.

Так вони – **Поети Срібного Слова** – ритм за ритмом, образ за образом, рима за римою створювали вишукані поетичні шедеври.

Срібло – живий метал в алхімії. З нього не вдасться наштампувати панегіриків володарям, ні натиражувати стандартних римовок і заскоружлих ідіологем: у таких випадках воно одразу почорніє і втратить свою силу.

Для них – **Посвячених у Таємницю Живо-го Срібла** – вибір себе і вибір тем своїх поезій були так тісно переплетені, що їхні життя стали їхнім живим словом, і їхнє слово не почорніло ні від плину часу, ні від змін політичного та економічного курсу, ні від технологічного прогресу, ні від навали комп'ютерних технологій.

Срібне сяйво місяця, на відміну від золотого сонячного, не вичерпує таємницю, а поглиблює її. У сонячному світлі усе виглядає однозначним і ясним, усе має чітко окреслені обриси, усе знаходиться на своїх місцях. У срібному місячному сяйві таємниця міниться і мерехтить, кличе загадковими перспективами. Срібне місячне сяйво розкриває те істинне, що було прихованим, і водночас приховує те другорядне, що оманливо виблискувало в сонячному світлі.

Вони – **Чарівники Срібного Місячного Сяйва** – створили вірші багатовимірні, неоднозначні, сповнені недомовленостей, натяків і водночас невичерпно глибоких одкровень.

Срібна зброя – магічна зброя: вона відтінає омертвілі частинки душі, наносячи рани, що ніколи не загоюються, не заростають за grubілими рубцями, тож уцілені **Майстерним Срібним Пером** назавжди залишаються вразливими до краси.

¹ Тут і далі в основу покладено ті чи ті рядки Йосипа Бродського: Но, видимо, воздух – только сырье для кружев... («О если бы птицы пели и облака скучали...», 1994).

² ... я вижу материю времени, / открытую петухами («Петухи», 1958).

³ А письма сожги, / как мост («Прощай, позабудь и не обессудь...», 1957).

⁴ ... камни, перемальвающие нашу поступь, – / вечные жернова вечного хлеба («Камни на земле», 1959).

⁵ И за полночь облака, воспитаны высшей школой / расплывчатости... («Воспоминание», 1995).

⁶ Удары колокола с колокольни, / пустившей в венецианском небе корни... («С природы», 1995).

Неперевершені *майстри*, їхні імена поставили з різних стихій: із мінливої морської піни, із шелесту пальмових віт, із дзвону мечів конкістадорів, із галопу ханських коней, із пучка іскор, викресаних кременем, — але в їхній праці вони навіки *закарбувалися в живому і таємни-*

чому сріблі; це вони: *Марина Цветаєва, Максиміліан Волошин, Ніколай Гумільов, Анна Ахматова, Осип Мандельштам.*

Ви, чиї серця відгукнулися на мелодії і гармонії їхніх *Срібних Струн*, знаєте, як продовжити...

